

Sygn. VUa 4/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 września 2014 roku

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Piotrkowie Trybunalskim,

Wydział V w składzie:

Przewodniczący: SSO Beata Łapińska

Sędziowie: SSO Magdalena Marczyńska

SSR del. Urszula Sipińska-Sęk (spr.)

Protokolant: st.sekr.sądowy Marcelina Machera

po rozpoznaniu w dniu 18 września 2014 roku w Piotrkowie Trybunalskim

na rozprawie

sprawy z wniosku S. N.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

o zasiłek chorobowy

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

od wyroku Sądu Rejonowego w Piotrkowie Tryb. IV Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 15 stycznia 2014r. sygn. IV U 246/13

zmienia zaskarżony wyrok i oddala odwołanie.

Sygn. akt V Ua 4/14

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. decyzją z dnia 25 lipca 2013r. sygn.. (...) odmówił S. N. prawa do zasiłku chorobowego za okres od 19 lipca 2013r. do 9 sierpnia 2013r.

Od decyzji tej odwołał się S. N. podnosząc, że był nadal chory, jego stan zdrowia nie polepszył się a uległ pogorszeniu.

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 15 stycznia 2014 roku wydanym w sprawie sygn. akt IVU 246/13 Sąd Rejonowy w Piotrkowie Trybunalskim zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznał S. N. prawo do zasiłku chorobowego za okres od 19 lipca 2013 roku do 9 sierpnia 2013 roku.

Podstawą powyższego rozstrzygnięcia były następujące ustalenia faktyczne i rozważania prawne Sądu Rejonowego:

S. N. przebywał na zwolnieniu lekarskim od dnia 2 kwietnia 2013r. Przyczyną były bóle kręgosłupa w odcinku lędźwiowo-krzyżowym. Był nadal niezdolny do pracy po dniu 18 lipca 2013r. Cierpiał na nawracający zespół korzeniowo-bólowy z odcinka piersiowo-krzyżowego kręgosłupa.

Sąd Rejonowy uznał opinię biegłej neurolog za prawidłową, wykonaną z uwzględnieniem wiedzy z zakresu specjalności, która zajmuje się schorzeniami, na które cierpi wnioskodawca. Biegła wykonała badanie S. N. w grudniu 2013r. i stwierdziła u niego zaznaczoną bolesność odcinka L-S kręgosłupa oraz pewne trudności w wykonywaniu koniecznych w badaniach ruchów. Z tego wnioskowała o niezdolności S. N. do pracy.

Sąd Rejonowy nie uznał zastrzeżeń organu rentowego do opinii biegłej za zasadne merytorycznie. Jak wskazał bowiem Sąd Rejonowy ZUS podniósł, że schorzenie wnioskodawcy charakteryzowało się okresami zaostrzeń i remisji. Było to oczywiste, jednak Sąd Rejonowy wskazał, że biegła w swej opinii podniosła brak opisu badania pacjenta przez lekarza orzecznika ZUS.

W dalszej części uzasadnienia Sąd Rejonowy podniósł, że biegli w sprawach dotyczących prawa do zasiłku chorobowego wydają opinie odnosząc się do stanu zdrowia osoby badanej z okresu wcześniejszego, niekiedy o kilka miesięcy od daty wykonywania przez nich badań i wydawania opinii. Jest to jednak cecha tego typu spraw, a jednocześnie cecha opinii biegłych, którzy muszą odnosić się do stanu sprzed kilku czy kilkunastu tygodni. To jednak nie mogło czynić opinii biegłych całkowicie nieprzydatnymi w sprawie. Biegli, jak to podniósł Sąd Rejonowy, wydają opinie m.in. na podstawie dokumentacji medycznej, a do niej należy również dokumentacja badań wykonanych przez lekarzy orzeczników. Fakt jej ogólnikowości, braku zapisów o wykonanych badaniach nie może być rozpatrywany na niekorzyść osoby ubezpieczonej. Dlatego Sąd Rejonowy przyjął, że opinia biegłej neurolog w sposób prawidłowy ustaliła stan zdrowia S. N. w okresie lipiec-sierpień 2013r. Z tych względów Sąd Rejonowy przyjął, że S. N. był po 18.VII.13r. nadal niezdolny do pracy.

Decyzja ZUS jakkolwiek zgodna z art. 59 ustawy zasiłkowej, który daje organowi rentowemu prawo kontrolowania prawidłowości orzekania o niezdolności do pracy, oparta była na niewłaściwie ustalonym stanie zdrowia wnioskodawcy. A zgodnie z właściwie ustalonym stanem zdrowia S. N. był on w dniu 18.VII.13r. i w dniach następnych nadal niezdolny do pracy.

Dlatego Sąd Rejonowy zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał wnioskodawcy prawo do zasiłku chorobowego na okres od 19.VII.13r. do 9.VIII.13r.

Powyższy wyrok w całości zaskarżył organ rentowy apelacją, zarzucając mu naruszenie prawa materialnego a mianowicie art. 59 ust. 7 ustawy z dnia 25.VI.99r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (tj. Dz. U. Nr 110, poz. 1256 z późn. zm.) poprzez błędne przyznanie wnioskodawcy prawa do zasiłku chorobowego w okresie od dnia 19 lipca 2013 roku do dnia 9 sierpnia 2013 roku, podczas gdy wnioskodawca nie ma prawa do zasiłku chorobowego w tym okresie, gdyż był zdolny do pracy.

Wskazując na powyższe zarzuty wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie odwołania.

W odpowiedzi na apelację organu rentowego S. N. wnosił o jej oddalenie w całości.

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych ustalił co następuje:

S. N. cierpi na nawracający zespół bólowy korzeniowy z odcinka piersiowo-lędźwiowego w przebiegu rozpoczynających się zmian zwyrodnieniowych –obecnie w stanie nasilenia dolegliwości bez objawów korzeniowych, z zaznaczonymi czuciowymi objawami ubytkowymi i z miernym ograniczeniem ruchomości kręgosłupa w tym odcinku. Wnioskodawca w okresie od dnia 19 lipca 2013r. do dnia 9 sierpnia 2013r. był zdolny do pracy.

(dowód: opinia biegłej neurolog B. S. – k. 64-66 akt)

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja organu rentowego zasługuje na uwzględnienie.

Odnosząc się do zarzutów apelacyjnych należy na wstępie zauważyć, iż mimo, że w części wstępnej apelacji organ rentowy zarzuca jedynie naruszenie art. 59 ustęp 7 ustawy z dnia 25 czerwca 1999r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz. U z 2010r. nr 77, poz. 512 ze zm), nie mniej już z uzasadnienia apelacji wynika, iż główny zarzut dotyczy pominięcia dowodu z opinii uzupełniającej biegłej neurolog B. B. (1). W istocie zatem apelujący zarzuca naruszenie przez Sąd Rejonowy art. 217§3 k.p.c., co doprowadziło do błędnego ustalenia stanu faktycznego w zakresie dalszej niezdolności do pracy skarżącego po 18 lipca 2013r. i w konsekwencji do naruszenia prawa materialnego tj. art. 8 ustawy z dnia 25 czerwca 1999r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz. U z 2010r. nr 77, poz. 512 ze zm). w zw. z art. 6 ustęp 1 cyt. wyżej ustawy.

Przepis art. 59 ustęp 7 ustawy o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa reguluje zasady kontroli w przedmiocie prawidłowości orzekania o czasowej niezdolności do pracy z powodu choroby oraz wystawiania zaświadczeń lekarskich. Lekarz orzecznik Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, w trybie art. 59 ustęp 7 ustawy o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa, po analizie dokumentacji medycznej i po przeprowadzeniu badania ubezpieczonego, ma prawo do określenia wcześniejszej daty ustania niezdolności do pracy niż orzeczona w zaświadczeniu lekarskim. Wówczas za okres od tej daty zaświadczenie lekarskie traci ważność. Utrata ważności zaświadczenia lekarskiego na skutek określenia przez lekarza orzecznika Zakładu Ubezpieczeń Społecznych wcześniejszej daty ustania niezdolności do pracy niż w zaświadczeniu podlega jednak kontroli sądowej na skutek wniesienia odwołania przez ubezpieczonego, co też stało się w będącej przedmiotem osądu sprawie. Oznacza to, że po wniesieniu odwołania Sąd ma nie tylko prawo, ale wręcz obowiązek przeprowadzenia ponownej kontroli prawidłowości wystawienia ubezpieczonemu zaświadczenia lekarskiego co do daty niezdolności do pracy. Sąd ma zatem prawo do zakwestionowania prawidłowości wyników kontroli zwolnienia lekarskiego skarżącego dokonanej przez lekarzy orzeczników ZUS na podstawie art. 59 ustęp 7 ustawy, ale tylko wówczas, gdy ubezpieczony – wbrew wynikom tej kontroli – jest nadal osobą niezdolną do pracy. Zasilek chorobowy przysługuje bowiem zgodnie z art. 8 o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa tylko przez okres trwania niezdolności do pracy z powodu choroby lub niemożności wykonywania pracy z przyczyn określonych w art. 6 ust. 2 ustawy - nie dłużej jednak niż przez 182 dni, a jeżeli niezdolność do pracy została spowodowana gruźlicą lub występuje w trakcie ciąży - nie dłużej niż przez 270 dni.

Sąd Rejonowy próbował tą okoliczność ustalić dopuszczając dowód z opinii biegłego neurologa B. B. (1). Nie mniej opinia biegłej jako nie oparta na całej dokumentacji medycznej zgromadzonej w sprawie (dokumentacja nie zawierała protokołu badania lekarza orzecznika ZUS z dnia 18 lipca 2013r.) została obciążona błędem. Biegła B. B. (1) wypowiadając się co do niezdolności do pracy skarżącego oparła się bowiem – jak sama przyznała w opinii - na jego aktualnym w chwili wydawania opinii (listopad 2013r.) stanie zdrowia. Tymczasem rolą biegłej była ocena stanu zdrowia wnioskodawcy w okresie od dnia 19 lipca 2013r. do dnia 9 sierpnia 2013r. Brak protokołu z badania skarżącego w dniu 18 lipca 2013r. spowodował, iż biegła nie była w stanie kategorycznie wypowiedzieć się co do stanu zdrowia wnioskodawcy z w/w okresu, a li tylko posiłkując się jego aktualnym stanem zdrowia, stwierdziła, iż należy domniemywać, że był on niezdolny do pracy także w spornym okresie. Jednocześnie biegła podniosła, iż rodzaj dolegliwości, na które cierpi wnioskodawca (nawracający zespół korzeniowo-bólowy z odcinka piersiowo-lędźwiowego kręgosłupa) może być zmienny w czasie i sposobie przebiegania.

W tej sytuacji za wadliwe należy uznać postanowienie Sądu Rejonowego oddalające wniosek organu rentowego o przeprowadzenie dowodu z opinii uzupełniającej biegłej neurolog na okoliczność stanu zdrowia skarżącego po zapoznaniu się z brakującą dokumentacją tj. protokołem badania lekarza orzecznika ZUS z dnia 18 lipca 2013r. Pomijając zawnioskowany przez organ rentowy dowód Sąd Rejonowy naruszył art. 217§3 k.p.c. Sąd ma prawo bowiem tylko wówczas pominąć dowód, jeżeli jest on powoływany jedynie dla zwłoki lub okoliczności sporne zostały dostatecznie wyjaśnione, co w przedmiotowej sprawie nie miało miejsca. Wręcz przeciwnie okoliczność sporna jaką była dalsza niezdolność do pracy wnioskodawcy w spornym okresie nie była wyjaśniona, gdyż biegła

na podstawie cząstkowej dokumentacji nie była w stanie wypowiedzieć się kategorycznie co do zakresłej przez Sąd tezy dowodowej. To obligowało Sąd Rejonowy do wyjaśnienia spornej kwestii. Brak było bowiem podstaw do stwierdzenia na podstawie opinii biegłej neurolog B. B. (1), iż wnioskodawca w spornym okresie był w dalszym ciągu niezdolny do pracy, jak to przyjął Sąd Rejonowy. Dokonując takich ustaleń Sąd Rejonowy przekroczył granice swobodnej oceny dowodów z art. 233 k.p.c., gdyż opinia biegłej B. B. (1) li tylko uprawdopodobniała niezdolność do pracy wnioskodawcy. Skarżący zaś był zobligowany nie tylko uprawdopodobnić, ale udowodnić, iż w spornym okresie był w dalszym ciągu osobą niezdolną do pracy. Takiej treści opinia biegłej neurolog B. B. (1) nie była wystarczającym dowodem na to, by zanegować wynik kontroli zwolnienia lekarskiego przeprowadzonego przez lekarza orzecznika ZUS na podstawie art. 59 ustęp 7 ustawy o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa i przyznać wnioskodawcy prawo do zasiłku za sporny okres, jak to uczynił Sąd Rejonowy.

Sąd Okręgowy jako instancja merytoryczna, celem wyeliminowania powyższych uchybień, przeprowadził dowód z opinii drugiego biegłego neurologa B. S., której zadaniem była ocena stanu zdrowia wnioskodawcy po zapoznaniu się z całą dokumentacją medyczną, w tym z protokołem badania lekarza orzecznika ZUS z dnia 18 lipca 2013r. Biegła po zapoznaniu się z pełną dokumentacją medyczną nie miała jakichkolwiek wątpliwości, iż skarżący w okresie od 19 lipca 2013r. do dnia 9 sierpnia 2013r. był osobą zdolną do pracy. Wynika to z faktu, że objawy korzeniowe utrzymywały się u wnioskodawcy tylko do maja 2013r. W późniejszym okresie zaś stwierdzano u niego jedynie bólowe ograniczenie ruchomości kręgosłupa, bez innych cech zespołu bólowego. Również w dacie badania ubezpieczonego przez lekarza orzecznika ZUS 18 lipca 2013r. nie stwierdzono u niego istotnej dysfunkcji narządu ruchu, nie stwierdzono objawów korzeniowych, ani dysfunkcji chodu, nie stwierdzono też innych objawów zespołu bólowego (wzmoczonego napięcia mięśni, bolesności miejscowej, przymusowego ustawienia tułowia). Taki stan przedmiotowy, przy miernie zaawansowanych zmianach zwyrodnieniowych kręgosłupa stwierdzanych w badaniu rtg – zdaniem biegłej neurolog – uzasadniał uznanie przez organ rentowy wnioskodawcy za zdolnego do pracy.

Zarzuty skarżącego zgłoszone do opinii biegłej B. S., są li tylko gołosłowną polemiką z prawidłowymi podzielonymi w całości przez Sąd Okręgowy ustaleniami biegłej i jako takie nie mogą odnieść zamierzonego skutku. To, że skarżący jest aktualnie niezdolny do pracy, czego nie neguje także biegła neurolog B. S., nie oznacza, że był on niezdolny do pracy także w spornym okresie. Należy przypomnieć za biegłą neurolog B. B. (1), że schorzenie, na które cierpi wnioskodawca jest zmienne w czasie i sposobie przebiegu. Oznacza to, że aktualny stan zdrowia wnioskodawcy, który stanowił podstawę opinii biegłej B. B. (1), nie może być obiektywnym wyznacznikiem do oceny jego stanu zdrowia w spornym okresie. Uchybienia te dyskwalifikują opinię biegłej neurolog B. B. (1). Tym bardziej, że biegła B. B. nie była w stanie w sposób kategoryczny udzielić odpowiedzi na pytanie, czy skarżący był w dalszym ciągu po 18 lipca 2013r. niezdolny do pracy. Domniemywanie tego faktu przez biegłą nie jest wystarczające do przyznania skarżącemu prawa do zasiłku chorobowego. Z tych przyczyn opinia biegłej B. B. (1) nie może być podstawą orzekania w niniejszej sprawie, jak chce skarżący.

Nie wykazanie przez skarżącego pomimo spoczywającego na nim w myśl art. 6 k.c. ciężaru dowodu, aby w okresie od 19 lipca 2013r. do dnia 9 sierpnia 2013r. był w dalszym ciągu niezdolnym do pracy, oznacza prawidłowość decyzji organu rentowego o odmowie przyznania prawa do zasiłku chorobowego. Niezbędną bowiem przesłanką prawa do zasiłku chorobowego jest niezdolność do pracy z powodu choroby.

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd Okręgowy na podstawie art. 386§1 k.p.c. zmienił zaskarżony wyrok i oddalił odwołanie jako nieuzasadnione.